

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl soudcem Jaroslavem Vávrou ve věci

žalobkyně: **INVENTYS s.r.o.**, IČ 474 54 245
sídlem S. K. Neumanna 2708, 530 02 Pardubice
zastoupená Mgr. Janem Oswaldem, advokátem
sídlem Bílkova 132/4, 110 00 Praha 1

proti
žalovanému: **Magistrát města Pardubic**, IČ 002 74 046
sídlem Pernštýnské náměstí 1, 530 21 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 8. 2023, č. j. OSA/PO-14/23/29

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. V této věci se soud zabývá přestupkem porušení obecně závazné vyhlášky obce spočívajícím ve stání motorového vozidla na vymezené ploše veřejné zeleně.

I. Napadené rozhodnutí a podstata věci

2. Rozhodnutím žalovaného, jež je označeno v záhlaví tohoto rozsudku, bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „*správní řád*“) bylo potvrzeno rozhodnutí Úřadu městského obvodu Pardubice IV (dále jen „*správní orgán I. stupně*“) vydané dne 10. 7. 2023 pod č. j. UMO4/624/2023/ÚP/Ko/. Tímto prvostupňovým rozhodnutím byla žalobkyně uznána vinnou přestupkem proti pořádku v územní samosprávě podle § 4 odst. 2 zákona č. 251/2016 Sb., o některých přestupcích (dále jen „*zákon o některých přestupcích*“). Za uvedený přestupek byla žalobkyni uložena pokuta ve výši 1 000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení v téže výši.

3. Přestupek porušení obecně závazné vyhlášky měl konkrétně spočívat v tom, že žalobkyně odstavila jí provozované motorové vozidlo na ploše, která byla Obecně závaznou vyhláškou Statutárního města Pardubice č. 13/2006 o veřejném pořádku, ve znění později schválených závazných vyhlášek (dále jen „*vyhláška o VP*“), označena v její příloze č. 3 jako plocha veřejné zeleně. Přitom článek 2 odst. 1 písm. b) vyhlášky o VP stání motorového vozidla na ploše veřejné zeleně označil za činnost narušující veřejný pořádek. Následně článek 2 odst. 3 vyhlášky o VP stání motorovým vozidlem na ploše veřejné zeleně výslovně zakázal.

II. Obsah žaloby

4. Žalobkyně se včasnou žalobou podanou soudu dne 30. 10. 2023 domáhala zrušení napadeného rozhodnutí. Žalobu koncipovala především jako polemiku s vybranými pasážemi odůvodnění napadeného rozhodnutí.

5. Žalobní body lze shrnout následovně.

6. Žalovaný ani správní orgán I. stupně neuvedli řádnou správní úvahu ani hodnocení, jakým způsobem dospěli ke svým závěrům; námitky nebyly řádně vypořádány. Žalobkyně dále uvádí, že plocha, na které motorové vozidlo (osobní automobil) stálo, je v územním plánu města vedena jako plocha komunikace, nemůže tedy být vyhláškou o VP klasifikována jako veřejná zeleně. Jednotlivé správní akty by měly být zásadně v souladu.

7. Žalobkyně se v námitkách též věnovala pasáži odůvodnění napadeného rozhodnutí, ve které se žalovaný zabýval tím, že plocha, na které vozidlo stálo, je částí pozemku p. č. 417/1 (v k.ú. Pardubičky – pozn. soudu). Tento pozemek je v katastru nemovitostí veden se způsobem využití ostatní komunikace. Žalobkyně setrvává na tom, že místo odstaveného vozidla není veřejnou zelení, neboť se jedná o veřejnou komunikaci. Vyhláška v blízkém okolí daného místa označuje veřejnou zelení i část asfaltové plochy, místo odstavení vozidla bylo zpevněno šterkem. Zkosené tvarovky na konci asfaltové plochy se používají tam, kde mají jezdit vozidla. Hranice zeleně není rozpoznatelná, nebyla označena značkou. K tomu žalobkyně doložila pět fotografií, které měly prokázat, že skutkový stav nebyl správně zjištěn, resp. měly prokázat nepřesnost přílohy č. 3 vyhlášky o VP.

III. Vyjádření žalovaného

8. Žalovaný ve vyjádření k žalobě odkázal na napadené rozhodnutí. Úvahy správního orgánu I. stupně byly stručné, nicméně přezkoumatelné. Většina námitek uvedených v žalobě již byla vypořádána v rámci rozhodnutí o odvolání žalobkyně. Plocha veřejné zeleně předpokládaná vyhláškou o VP není spojena s označením pozemku, nýbrž

s faktickou podobou povrchu („zeleň“). Vyhláška o VP plochy zeleně označuje v příloze dle pasportu zeleně. Žalovaný dále odkázal na rozsah a zřejmou hranici vybudovaného asfaltového povrchu, a to pouze na části pozemku p.č. 417/1. Vybudovaná brána do zahrady ničeho nemění. Skutkový stav by zjištěn řádně a bez pochybností.

IV. Replika žalobkyně

9. V replice k vyjádření žalovaného žalobkyně uvedla, že pojem veřejná zeleň je dle vyjádření žalovaného vyhláškou definována skrze (i) faktickou podobu povrchu zeleně a (ii) vymezení zeleně dle pasportu zeleně. Žalovaný tak fakticky připustil, že vyhláška o VP má nesrovnalosti ve vymezení ploch. Opětovně odmítl, že automobil stál na ploše zeleně. Žalovaný odmítl provést šetření na místě samém. Část komunikace byla v minulosti používána pro přístup do vojenského prostoru, nejedná se tedy o nasypný štěrk.

V. Přezkum věci soudem

V.a. Obecná východiska

10. Žaloba byla podána včas [§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“)], osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (zejména § 65, § 68 a § 70 s. ř. s.).

11. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v rámci uplatněných žalobních bodů dle § 75 odst. 2 s. ř. s. a podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalovaného ve smyslu § 75 odst. 1 s. ř. s. Ve věci soud rozhodl bez nařízení jednání za podmínek plynoucích z ustanovení § 51 odst. 1 s. ř. s.

12. Na úvod přezkumu soud uvádí, že napadené rozhodnutí a rozhodnutí orgánu I. stupně tvoří pro účely soudního přezkumu jeden celek. Projevem této zásady jednoty správního řízení je jednak to, že odvolací správní orgán může odstranit vady odůvodnění správního orgánu I. stupně tím, že prvoinstanční rozhodnutí doplní či koriguje svým odůvodněním, jednak to, že není nezbytné, aby se odvolací správní orgán podrobně vypořádával s otázkami, které již byly zodpovězeny správním orgánem prvostupňovým, pokud se s jejich posouzením ztotožňuje. K tomu blíže např. rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též jen „NSS“) ze dne 31. 3. 2021, č.j. 3 As 36/2019–45, bod 42; rozhodnutí NSS a dalších správních soudů jsou dostupná na www.nssoud.cz. Jinými slovy platí, že správní řízení tvoří v zásadě jeden celek od zahájení až do právní moci konečného rozhodnutí. V zásadě tedy není ani vyloučeno, aby odvolací správní orgán napravit drobné vady řízení před správním orgánem I. stupně, stejně jako drobné vady rozhodnutí v něm vydaného.

13. Podle § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích platí, že: „Fyzická, právnická nebo podnikající fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že poruší povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce nebo kraje.“

V.b. Námitka nevypořádání námitek ve správním řízení

14. S ohledem na shora popsanou zásadu jednoty správního řízení soud nemůže dát za pravdu námitce žalobkyně spočívající v tom, že její námitky nebyly ve správním řízení řádně vypořádány. Soud konstatuje, že vypořádání námitek v rozhodnutí orgánu I. stupně

bylo vcelku stručné (viz strana 5), nicméně v rozhodnutí zazněla podstatná informace o tom, že podoba územního plánu není podstatná, není podstatný ani obsah katastru nemovitostí, podstatný je pro rozhodnutí obsah vyhlášky o VP. Je třeba též poukázat na znění ustanovení § 68 odst. 3 správního řádu, ze kterého plyne, že odůvodnění má obsahovat informaci o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků. Nelze mít za to, že vypořádání námitek by mělo být ve všech případech vyčerpávající s případným dopadem na nepřezkoumatelnost rozhodnutí vyúsťující v jeho zrušení za situace, kdy odvolací správní orgán může chybějící argumentaci doplnit či nahradit.

15. Jinými slovy řečeno, je podstatné, aby se osoba obviněná z přestupku (či běžný účastník jiného správního řízení) dozvěděl nejpozději do pravomocného skončení řízení, mimo jiné to, jak je na jeho námitky reagováno.

16. Námitka žalobkyně o nevypořádání jejích námitek je v žalobě taktéž vznesena stručně a velice obecně, a proto soud může na tuto reagovat opět jen obecným způsobem. Z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je zřejmé, že tento vyšel z oznámení o přestupku, připojené fotodokumentace a z vyhlášky o VP. Napadené rozhodnutí žalovaného pak obsahuje podrobné vypořádání odvolacích námitek, které soud považuje za dostačující požadavkům zákona. Přitom žalovaný vypořádal námitky, které jsou po novu opět z převážné části předloženy i soudu.

17. Krajský soud zde též považuje za vhodné připomenout, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy – minimálně implicitně – vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivní a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek NSS ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008–13).

18. Soud dodává, že není smyslem soudního přezkumu podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek NSS ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005–130 publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006–86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012–47).

19. Krajský soud neshledal napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným. Z rozhodnutí žalovaného, též s jeho spojením s prvostupňovým rozhodnutím, je zřejmé, co je žalobkyni v přestupkovém řízení kladeno za vinu. Je jasně uvedeno, na základě čeho orgány ke svým závěrům došly a též je zřetelným způsobem adresátu rozhodnutí sděleno, jak byly

vypořádány jeho podstatné námitky. Nesouhlas, byť setrvalý, s argumentací správního orgánu nemůže bez dalšího znamenat to, že rozhodnutí je chybné a má být soudem zrušeno.

V.c. Povaha plochy stání vozidla a obsah obecně závazné vyhlášky

Vymezení plochy v územním plánu města

20. Námitku tvrzeného rozporu obsahu obecně závazné vyhlášky o VP a územního plánu města Pardubic ve vztahu k popisu a účelovému určení dotčeného místa stání vozidla vypořádal přiléhavě a dostatečným způsobem žalovaný na straně 3 napadeného rozhodnutí. Soud k tomu dodává, že obsah a účel územního plánu byl v době vydání napadeného rozhodnutí definován v § 43 zákona č. 183/2006 Sb., stavební zákon (účinný do 31. 12. 2023). Z této definice žalovaný vyšel a připomněl, že účel a smysl územního plánu je odlišný od cílů vyhlášky o VP. Krajský soud k tomu toliko doplňuje, že územní plán primárně pracuje s plochami, územími a koridory a jeho regulace, tedy i označení účelového určení ploch, se běžně nepohybuje na úrovni jednotlivých pozemků či dokonce jen jejich částí. Z případného nesouladu vyhlášky o VP a územního plánu, jak tvrdí žalobkyně, tak soud ničeho nevyvozuje.

Evidence katastru nemovitostí

21. Rovněž námitka žalobkyně založená na evidenci pozemku p.č. 417/1 v k.ú. Pardubičky se způsobem využití ostatní komunikace není důvodná. I tato námitka byla dostatečně vypořádána žalovaným. Soud k vypořádání na straně 4 napadeného rozhodnutí ničeho nenamítá. Katastr nemovitostí plní evidenční účely pro nakládání s nemovitostmi a jeho obsah není určující ve vztahu k použité vyhlášce o VP. Nadto soudu je z úřední činnosti známo, že v katastru nemovitostí je evidováno velké množství pozemků, u kterých jejich způsob využití neodpovídá realitě. Tento argument nemá zlehčovat funkci katastru nemovitostí, ale toliko podtrhnout to, že způsob evidence pozemku (opět ani ne jen jeho části) nemůže být rozhodující pro napadené přestupkové řízení založené na schválené obecně závazné vyhlášce s vymezením příslušných ploch.

Obsah obecně závazné vyhlášky města

22. K dalšímu okruhu námitek považuje soud za vhodné se stručně vyjádřit k samotné Obecně závazné vyhlášce Statutárního města Pardubice č. 13/2006 o veřejném pořádku, ze dne 19. 12. 2006. Krajský soud sice není oprávněn posuzovat soulad obecně závazné vyhlášky se zákony a jinými právními předpisy, je ovšem oprávněn ji zkoumat při její aplikaci na konkrétní případ ve správním (přestupkovém) řízení. Z úvodního ustanovení vyhlášky plyne, na základě jakých podkladů byla vydána. O tom v řízení nevznikly pochyby.

23. Statutární město Pardubice bylo oprávněno k přijetí obecně závazné vyhlášky. Na obecně závazné vyhlášky obcí je třeba klást požadavky obdobné požadavkům na zákony – zejména musí být srozumitelné jejich adresátům. V nyní souzené věci nevznikají obtíže se zněním čl. 2 odst. 1 písm. b) vyhlášky o VP, o které bylo opřeno napadené rozhodnutí, jež zní: „Činností, která by mohla narušit veřejný pořádek ve městě nebo být v rozporu s dobrými

mravy, ochranou bezpečnosti, zdraví a majetku, je jízda a stání motorového vozidla, mimo vozidel údržby, na plochách veřejné zeleně určených přílohou č. 3 této obecně závazné vyhlášky.“ Výkladové obtíže neplynou ani při interpretaci čl. 2 odst. 3 vyhlášky o VP, který poté vymezené jednání výslovně zakazuje: „Jízda a stání motorovým vozidlem jsou na plochách veřejné zeleně určených přílohou č. 3 této obecně závazné vyhlášky zakázány, nejde-li o vozidlo provádějící jejich údržbu.“

24. Námitky žalobkyně však fakticky směřují k obsahu mapové přílohy č. 3 vyhlášky o VP, která vymezuje plochy veřejné zeleně, na kterých je zakázána jízda a stání motorového vozidla, mimo vozidel údržby. Mapový list číslo 7 přílohy č. 3 (vše dostupné na www.pardubice.eu/vyhlasaky-a-narizeni) zahrnuje místo, na němž byl automobil žalobkyně odstaven. Po zhlédnutí této mapy nemá soud pochyby o tom, že osobní automobil byl odstaven na ploše, která je (zelenou barvou) označena jako plocha veřejné zeleně. Zelenou barvou je vyznačena koncová JZ část slepé ulice Pod Hřbitovem, která se nachází na pozemku p.č. 417/1 v k.ú. Pardubičky. Opačný konec plochy zeleně je vyznačen v menší SV vzdálenosti od úrovně hranice pozemků p. č. XA a st. p. č. X na níž je dům č.p. XA.

25. Soud dává za pravdu žalobkyni v tom, že příloha č. 3 vyhlášky o VP není po grafické stránce ve sporném místě u domů čp. XA a č.p. XB v ulici Pod Hřbitovem, Pardubičky, Pardubice zřejmě zcela přesná a patrně zcela nekoresponduje s městským pasportem zeleně, rovněž není zcela přesně odpovídající realitě na místě samém. Toto zjištění soud učinil z obsahu správního spisu žalovaného, který pro účely pečlivého vypořádání odvolacích námitek žalobkyně opatřil kopie části projektové dokumentace (list 18) a mapové podklady (listy 25 a 26).

26. Shora uvedená nepřesnost přílohy č. 3 vyhlášky o VP je však dle soudu v jisté toleranci, kterou je třeba mít na paměti za situace, kdy soud posuzuje soulad, tj. přesnost obsahu mapy (jako zmenšeného zobrazení zemského povrchu) přiložené k vyhlášce, s reálným stavem na místě samém. Uvedená nepřesnost není totiž v dané věci jakkoli podstatná a již vůbec není v neprospěch žalobkyně. Pro soud i správní orgány bylo především podstatné to, že hranice mezi veřejnou komunikací při JZ konci ulice Pod Hřbitovem a plochou veřejné zeleně je v terénu jednoznačně daná obrubníkem vozovky (viz fotografie ve správním spisu). Je zřejmé, že obsah aplikované vyhlášky o VP, jejíž nutnou součástí je mapa s vymezenými plochami, je třeba vykládat v kontextu s realitou na místě samém, což teprve umožní průmět mapově zachycených ploch do skutečného stavu na místě.

27. Žalobkyně si ve svých námitkách částečně protiřečí, když uvádí, že hranice veřejné zeleně není jakkoli rozpoznatelná či označená (např. značkou) a současně zmiňuje zkosenou tvarovku obrubníku. Přitom jednou z nezpochybnitelných funkcí obrubníku je oddělení komunikace od okolí, případně ochrana trávníku (zeleně). Skutečnost, že tvarovka na konci ulice (viz fotodokumentace ve správním spisu) je zkosená a po stranách ulice položena obvyklým (kolmým) způsobem, není pro soud vzhledem k obsahu vyhlášky o VP rozhodná. V dané věci byl automobil dle pořízené fotodokumentace zcela nepochybně odstaven za koncem asfaltové plochy oddělené obrubníkem a též se nacházel v prostoru rostoucí zeleně.

28. Pokud by soud uznal argument žalobkyně o tom, že hranice zeleně musí být v terénu vyznačena a též vymezena s velice vysokou přesností (bez jakékoli tolerance např. 1 metru), v podstatě by tím popřel možnost vydat vyhlášku či jiný typ veřejnoprávní regulace založený na mapovém podkladu. Mapa v určitém měřítku bude vždy jen pokusem o zachycení povrchu zemského.

29. Soud ke konstatované částečné nepřesnosti mapové přílohy č. 3 k vyhlášce o VP uvádí, že by k ní zcela jistě přihlédl, pokud by byla zásadně v neprospěch žalobkyně. Není to však tento případ. Stejně tak by soud případnou nejasnost mapy mnohem důsledněji vážil za situace, kdy by hranice mezi veřejnou komunikací a veřejnou zelení nebyla v terénu zřetelná, což opět v této věci není naplněno.

Veřejná zeleně

30. K samotnému pojmu „*veřejná zeleně*“ soud úvodem odkazuje na nález Ústavního soudu ze dne 19. 9. 2006, sp. zn. Pl. ÚS 38/05, bod 13, ve věci obecně závazné vyhlášky města Kopřivnice. Ústavní soud odkázal na ust. § 34 zákona č. 128/2000 Sb., o obcích, který zní: „*Veřejným prostranstvím jsou všechna náměstí, ulice, tržiště, chodníky, veřejná zeleně, parky a další prostory přístupné každému bez omezení, tedy sloužící obecnému užívání, a to bez ohledu na vlastnictví k tomuto prostoru*“. Další definici pojmu veřejná zeleně ve vyhlášce města Kopřivnice považoval Ústavní soud za nadbytečnou. Dle Ústavního soudu výklad pojmu jako součást veřejného prostranství nečinil problémy, což se týkalo především ve vztahu k údržbě veřejné zeleně. Nicméně pro úplnost lze použít výklad takový, že veřejnou zelení je souhrn všech volně rostoucích a veřejně přístupných zelených rostlin.

31. V nyní posuzované věci je zřejmé, že veřejná zeleně vymezená vyhláškou o VP byla oddělena od veřejné komunikace obrubníkem. Celý pozemek p.č. 417/1 v k.ú. Pardubičky je přitom ve vlastnictví města Pardubice, což o to více podporuje možnost veřejného užívání. Soud připomíná, že vyhláška o VP byla vyhlášena v roce 2006, což s sebou může nést potřebu spočívající v tom, aby mapové přílohy vyhlášky byly aktualizovány ve vztahu k reálnému aktuálnímu stavu. Pokud například na jisté ploše dříve vymezené jako veřejná zeleně z důvodu povolených stavebních či územních úprav zeleně zanikne, dostane se vyhláška v této části do rozporu s cílem své regulace, tudíž nebude možné dle ní postupovat. Jinými slovy, pokud plocha zeleně (trávník) již neexistuje, nemůže být jako přestupek shledáno jednání spočívající v tom, že motorové vozidlo bude jinak stát na ploše, která je již jen dle přílohy vyhlášky označena za veřejnou zeleně. Vyhláška (byť dříve vyhlášená) totiž nemůže efektivně za plochu veřejné zeleně označit plochu, která fakticky již se zelení nemá cokoli společného. Musí jít však o rozdílový stav setrvalý a způsobený nikoli svévolně s cílem vyhlášku porušit či nedodržovat.

32. Případ žalobkyně ovšem takovým problémem netrpí. Z fotodokumentace pořízené příslušníky městské policie v den zdokumentování přestupku se podává, že plocha oddělená obrubníkem navazující na ukončený asfaltový povrch veřejné komunikace je plochou rostoucí zeleně, jak popsal soud pod bodem 30 shora. Zcela jistě za veřejnou zeleně nelze považovat ojediněle rostoucí rostliny při obrubníku ve vozovce. Rozumný výklad velí za účelem ochrany životního prostředí i při urbanistickém či estetickém hledisku chránit plochy zeleně, jak si klade za cíl předmětná vyhláška o VP. Soud tak uzavírá, že vyhláška o

VP byla správními orgány použita správně. Tvrzení žalobkyně o stěrku jako podkladu v místě stání vozidla proto není rozhodné. Soud ani správní orgány neměly potřebu se zabývat tím, jak se šterk na daném místě ocitl. I tak je místo odstavení vozidla neoddělenou součástí zelené plochy a žalovaný v rozhodnutí vysvětlil, že se nemůže jednat o příjezdový koridor k bráně směřující na pozemek p.č. XB v k.ú. Pardubičky. Z tvrzení žalobkyně o historickém přístupu do bývalého vojenského prostoru správní orgány ani soud nemohly vycházet, neboť šlo bez dalšího jen o neurčité tvrzení.

33. Žalovaný též zcela logicky postřehl a připomněl, že pořízená fotodokumentace ve správním spisu je ze zimního měsíce února 2023 a vegetace tudíž není bujná, neboť bylo foceno mimo vegetační období. Málo častá údržba, špatný půdní podklad (částečně šterkový) či podoba zeleně v závislosti na ročním období nemohou v nyní souzené věci vést k závěru, že osobní vozidlo sice stálo na ploše vymezené (zakázané) vyhláškou, avšak nikoli na ploše zeleně. Soud tedy jen opakuje, že uživateli motorového vozidla muselo být zřejmé, že vozidlo neodstavil na veřejné komunikaci, nýbrž na ploše zcela odlišné. Vzhledem k tomu, že závěry o skutkovém stavu (hranice vymezení veřejné zeleně i její podoba) byl soud schopen dostatečně přezkoumat na základě obsahu správního spisu, nebylo tak pro nadbytečnost potřeba provádět dokazování fotografiemi předloženými žalobkyní. Nadto soud poznamenává, že z fotografií zachycujících šterkové podloží není ani zřejmé, ve kterém místě byly pořízeny. V této souvislosti soud uvádí, že ani správní orgány nebyly nuceny provádět další dokazování, jak tvrdila žalobkyně.

34. Soud též toliko na okraj připomíná, že odstavení automobilu zjevně mimo veřejnou pozemní komunikaci (zde absence jakkoli zpevněného povrchu s naopak převažující zelení) lze kvalifikovat jako přestupek dle § 5 odst. 1 písm. g) zákona o některých přestupcích v návaznosti na již shora citovaný § 34 zákona o obcích, a to jako neoprávněný zábor veřejného prostranství.

VI. Závěr a náklady řízení

35. Soud uzavírá tak, že námitky žalobkyně, s výjimkou částečné nepřesnosti mapové přílohy č. 3 vyhlášky o VP, vyhodnotil jako nedůvodné. Jistá nepřesnost mapy nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí ani neaplikovatelnost vyhlášky. V řízení bylo dostatečně prokázáno, že žalobkyně svým jednáním spočívajícím v odstavení vozidla mimo plochu veřejné komunikace naplnila skutkovou podstatu přestupku vymezeného v § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích. Tedy porušila povinnost stanovenou v obecně závazné vyhlášce obce.

36. Krajský soud tak po přezkoumání rozhodnutí dospěl k závěru, že správní orgány nepochybily, když žalobkyni uznaly vinnou přestupkem § 4 odst. 2 zákona o některých přestupcích. Rovněž výše nikterak vysoké uložené pokuty není dle soudu nepřiměřená. S ohledem na shora uvedené závěry tedy nebyla žaloba shledána důvodnou. Krajský soud ji proto dle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

37. O náhradě nákladů řízení mezi žalobkyní a žalovaným soud rozhodl dle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nebyla v řízení úspěšná. Žalovanému podle obsahu správního spisu nevznikly takové náklady soudního řízení, které by přesahovaly rámec běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: <http://www.nssoud.cz>.

Pardubice, 21. únor 2024

Jaroslav Vávra v. r.
soudce